

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ**ΚΕΙΜΕΝΟ**

Αλέξανδρος Παπαδιαμάντης
"Όνειρο στο κύμα (απόσπασμα)"

«[...]Δέν ήξεύρω ἄν ἡ κόρη λουομένη εἰς τὴν θάλασσαν ἤκουσε τὴν φωνὴν τῆς γίδας μου. Ἀλλὰ καὶ ἂν τὴν εἶχεν ἀκούσει, τί τό παράδοξον; Ποῖος φόβος ἦτον; Τό ν' ἀκούῃ τις φωνὴν ζώου ἐκεῖ πού κολυμβᾷ, ἀφοῦ δέν ἀπέχει εἰμὴ ὀλίγας ὀργυιάς ἀπὸ τὴν ξηράν, δέν εἶναι τίποτε ἔκτακτον.

Ἀλλ' ὅμως, ἡ στιγμὴ ἐκείνη, πού εἶχα πατήσει εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βράχου, ἤρκεσεν. Ἡ νεαρά κόρη, εἴτε ἤκουσεν εἴτε ὄχι τὴν φωνὴν τῆς κασίκας — μᾶλλον φαίνεται ὅτι τὴν ἤκουσε, διότι ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τό μέρος τῆς ξηρᾶς....— εἶδε τόν μαῦρον ἵσκιον μου, τόν διακαμόν¹ μου, ἐπάνω εἰς τόν βράχον, ἀνάμεσα εἰς τοὺς θάμνους, καὶ ἀφῆκε μισοπνιγμένην κραυγὴν φόβου...

Τότε μέ κατέλαβε τρόμος, συγκίνησις, λύπη ἀπερίγραπτος. Τά γόνατά μου ἐκάμφθησαν. Ἐξαλλος ἐκ τρόμου, ἠδυνήθην ν' ἀρθρώσω φωνήν, κ' ἔκραξα:

—Μὴ φοβᾶσαι!..... δέν εἶναι τίποτε..... δέν σοῦ θέλω κακόν!

Καὶ ἐσκεπτόμην λίαν τεταραγμένος ἂν ἔπρεπε νά ριφθῶ εἰς τὴν θάλασσαν, μᾶλλον, διὰ νά ἔλθω εἰς βοήθειαν τῆς κόρης, ἢ νά τρεῖξω καὶ νά φύγω..... Ἦρκει ἡ φωνή μου νά τῆς ἔδιδε μεγαλύτερον θάρρος ἢ ὅσον ἡ παραμονή μου καὶ τό τρεξιμόν μου εἰς βοήθειαν.

Συγχρόνως τότε, κατὰ συγκυρίαν ὄχι παράδοξον, καθότι ὅλοι οἱ αἰγιαλοὶ καὶ αἱ θάλασσαι ἐκείναι ἐσυχνάζοντο ἀπὸ τοὺς ἄλιεις, μία βάρκα ἐφάνη νά προβάλλῃ ἀντικρὺ, πρὸς τό ἀνατολικομεσημβρινόν μέρος, ἀπὸ τόν πέτρα κάβον, τόν σχηματίζοντα τό δεξιόν οἶονεϊ κέρας τοῦ κολπίσκου. Ἐφάνη πλέουσα ἀργά, ἐρχομένη πρὸς τά ἐδῶ, μέ τὰς κώπας· πλὴν ἡ ἐμφάνισίς της, ἀντὶ νά δώσῃ θάρρος εἰς τὴν κόρην, ἐπέτεινε τόν τρόπον της.

Ἀφῆκε δευτέραν κραυγὴν μεγαλυτέρας ἀγωνίας. Ἐν ἀκαρεῖ² τὴν εἶδα νά γίνεται ἄφαντη εἰς τό κύμα.

Δέν ἔπρεπε τότε νά διστάσω. Ἡ βάρκα ἐκείνη ἀπεῖχεν ὑπὲρ τὰς εἴκοσιν ὀργυιάς, ἀπὸ τό μέρος ὅπου ἠγωνία ἡ κόρη, ἐγὼ ἀπεῖχα μόνον πέντε ἢ ἕξ ὀργυιάς. Πάραυτα, ὅπως ἤμην, ἐρρίφθην εἰς τὴν θάλασσαν, πηδήσας μέ τὴν κεφαλὴν κάτω, ἀπὸ τό ὕψος τοῦ βράχου.

Τό βῦθος τοῦ νεροῦ ἦτον ὑπὲρ τὰ δύο ἀναστήματα. Ἐφθασα σχεδόν εἰς τόν πυθμένα, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀμμόστρωτος, ἐλεύθερος βράχων καὶ πετρῶν, καὶ δέν ἦτο φόβος νά κτυπήσω. Πάραυτα ἀνέδυν καὶ ἀνῆλθον εἰς τόν ἀφρόν τοῦ κύματος.

Ἀπεῖχον τώρα ὀλιγότερον ἢ πέντε ὀργυιάς ἀπὸ τό μέρος τοῦ πόντου, ὅπου ἐσχηματίζοντο δίνει καὶ κύκλοι συστρεφόμενοι εἰς τόν ἀφρόν τῆς θαλάσσης, οἱ ὅποιοι θά ἦσαν ὡς μνημα ὑγρόν καὶ ἀκαριαῖον διὰ τὴν ἀτυχὴ παιδίσκην· τὰ μόνον ἴχνη τὰ ὅποια ἀφήνει ποτέ εἰς τὴν θάλασσαν ἀγωνιῶν ἀνθρώπινον πλάσμα!... Μέ τρία στιβαρά πηδήματα καὶ πλευσίματα, ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν, ἔφθασα πλησίον της....

Εἶδα τό εὐμορφον σῶμα νά παραδέρνῃ κάτω, πλησιέστερον εἰς τόν βυθόν τοῦ πόντου ἢ εἰς τόν ἀφρόν τοῦ κύματος, ἐγγύτερον τοῦ θανάτου ἢ τῆς ζωῆς· ἐβυθίσθην, ἤρπασα τὴν κόρην εἰς τὰς ἀγκάλας μου, καὶ ἀνῆλθον.

Καθὼς τὴν εἶχα περιβάλει μέ τόν ἀριστερόν βραχίονα, μοῦ ἐφάνη ὅτι ἠσθάνθην ἀσθενῆ τὴν χλιαρὰν πνοήν της εἰς τὴν παρεϊάν μου. Εἶχα φθάσει ἐγκαίρως, δόξα τῷ Θεῷ!... Ἐντούτοις δέν παρεῖχε σημεῖα ζωῆς ὀλοφάνερα.... Τὴν ἐτίναξα μέ σφοδρόν

κίνημα, αὐθορμήτως, διά νά δυνηθῇ ν' ἀναπνεύσῃ, τήν ἔκαμα νά στηριχθῇ ἐπὶ τῆς πλάτης μου, καί ἔπλευσα, μέ τήν χεῖρα τήν δεξιάν καί μέ τούς πόδας, ἔπλευσα ἰσχυρῶς πρὸς τήν ξηράν. Αἱ δυνάμεις μου ἐπολλαπλασιάζοντο θαυμασίως.

Ἦσθάνθην ὅτι προσεκολλᾶτο τό πλάσμα ἐπάνω μου· ἤθελε τήν ζωὴν της· ὦ! ἄς ἔξῃ, καί ἄς ἦτον εὐτυχής. Κανείς ἰδιοτελής λογισμός δέν ὑπῆρχε τήν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τό πνεῦμα μου. Ἡ καρδιά μου ἦτο πλήρης αὐτοθυσίας καί ἀφιλοκερδείας. Ποτέ δέν θά ἐξήτουν ἀμοιβήν!

Ἐπὶ πόσον ἀκόμη θά τό ἐνθυμοῦμαι ἐκεῖνο τό ἄβρόν, τό ἀπαλόν σῶμα τῆς ἀγνῆς κόρης, τό ὅποῖον ἡσθάνθην ποτέ ἐπάνω μου ἐπ' ὀλίγα λεπτά τῆς ἄλλως ἀνωφελοῦς ζωῆς μου! Ἦτον ὄνειρον, πλάνη, γοητεία. Καί ὅπόσον διέφερεν ἀπὸ ὅλας τὰς ἰδιοτελεῖς περιπτύξεις, ἀπὸ ὅλας τὰς λυκοφιλίας καί τούς κυνέρωτας³ τοῦ κόσμου ἢ ἐκλεκτῆ, ἢ αἰθέριος ἐκείνη ἐπαφή! Δέν ἦτο βάρος ἐκεῖνο, τό φορτίον τό εὐάγκαλον⁴, ἀλλ' ἦτο ἀνακούφισις καί ἀναψυχή. Ποτέ δέν ἡσθάνθην τόν ἑαυτόν μου ἐλαφρότερον ἢ ἐφ' ὅσον ἐβάσταζον τό βάρος ἐκεῖνο..... Ἦμην ὁ ἄνθρωπος, ὅστις κατώρθωσε νά συλλάβῃ μέ τὰς χεῖρας του πρὸς στιγμὴν ἐν ὄνειρον, τό ἴδιον ὄνειρόν του....

Ἡ Μοσχούλα ἔζησε, δέν ἀπέθανε. Σπανίως τήν εἶδα ἔκτοτε, καί δέν ἤξεύρω τί γίνεται τώρα, ὅποτε εἶναι ἀπλὴ θυγάτηρ τῆς Εὕας, ὅπως ὅλαι.

Ἀλλ' ἐγὼ ἐπλήρωσα τὰ λύτρα διὰ τήν ζωὴν της. Ἡ ταλαίπωρος μικρὴ μου κατσίκਾ, τήν ὁποῖαν εἶχα λησμονήσῃ πρὸς χάριν της, πράγματι «ἐσχοινιάσθη»· περιεπλάκη κακὰ εἰς τό σχοινίον, μέ τό ὅποῖον τήν εἶχα δεμένην, καί ἐπνίγη!... Μετρίως ἐλυπήθην, καί τήν ἔκαμα θυσίαν πρὸς χάριν της.

Κ' ἐγὼ ἔμαθα γράμματα, ἐξ εὐνοίας καί ἐλέους τῶν καλογέρων, κ' ἔγινα δικηγόρος..... Ἀφοῦ ἐπέρασα ἀπὸ δυο ἱερατικὸς σχολὰς, ἦτον ἐπόμενον!

Τάχα ἡ μοναδικὴ ἐκείνη περίστασις, ἡ ὄνειρῶδης ἐκείνη ἀνάμνησις τῆς λουομένης κόρης, μ' ἔκαμε νά μὴ γίνω κληρικός; Φεῦ! ἀκριβῶς ἡ ἀνάμνησις ἐκείνη ἔπρεπε νά μέ κάμῃ νά γίνω μοναχός.

Ὅρθως ἔλεγεν ὁ γηραιὸς Σισώης ὅτι «ἂν ἤθελαν νά μέ κάμουν καλόγερον, δέν ἔπρεπε νά μέ στείλουν ἔξω ἀπὸ τό μοναστήρι.....». Διὰ τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου ἤρκουν τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα κολλυβογράμματα, τὰ ὁποῖα αὐτός μέ εἶχε διδάξει, καί μάλιστα ἦσαν καὶ πολλὰ!...

Καί τώρα, ὅταν ἐνθυμοῦμαι τό κοντόν ἐκεῖνο σχοινίον, ἀπὸ τό ὅποῖον ἐσχοινιάσθη κ' ἐπνίγη ἡ Μοσχούλα, ἡ κατσίκα μου, καί ἀναλογίζομαι τό ἄλλο σχοινίον τῆς παραβολῆς, μέ τό ὅποῖον εἶναι δεμένος ὁ σκύλος εἰς τήν αὐλήν τοῦ ἀφέντη του, διαπορῶ μέσα μου ἂν τὰ δύο δέν εἶχαν μεγάλην συγγένειαν, καί ἂν δέν ἦσαν ὡς «σχοίνισμα κληρονομιάς»⁵ δι' ἐμέ, ὅπως ἡ Γραφή λέγει.

ὦ! ἄς ἦμην ἀκόμη βοσκὸς εἰς τὰ ὄρη!.....»

(Διὰ τήν ἀντιγραφὴν) Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

1. Τον ἴσκιο, τη σιλουέτα, το περίγραμμα της φευγαλέας μορφής.
2. Ακαριαία, μονομιάς.
3. Αγοραίους ἔρωτες.
4. Εὐκόλα μεταφερόμενο στην αγκαλιά, ευχάριστο στο αγκάλιασμα.
5. Μερίδιο, κλήρος.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Α. Ἐχει υποστηριχθεῖ ἡ ἀποψη ὅτι ὁ Παπαδιαμάντης εἶναι κατεξοχὴν «βιωματικός» συγγραφέας. Τεκμηριώστε τὴ θέση αὐτὴ με πέντε βιωματικὸς χαρακτηριστὴρα αναφορὰς στο κείμενο που σας δόθηκε.

Μονάδες 15

B1. Να επισημάνετε και να σχολιάσετε τέσσερις αφηγηματικές τεχνικές που χρησιμοποιεί ο συγγραφέας στο συγκεκριμένο απόσπασμα. Μονάδες 20

B2. «[...] Ή βάρκα εκείνη άπείχεν εις τάς αγκάλας μου, καί ανήλθον». Να εξετάσετε τη λειτουργία της περιγραφής στο συγκεκριμένο χωρίο. Μονάδες 20

Γ. «Ὅρθως ἔλεγεν ὁ γηραιὸς Σισώης ὅτι "ἂν ἤθελαν νά μέ κάμουν καλόγερον, δέν ἔπρεπε νά μέ στείλουν ἔξω ἀπό τό μοναστήρι...". Διά τήν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς μου ἤρκουν τά ὀλίγα ἐκεῖνα κολλυβογράμματα, τά ὁποῖα αὐτός μέ εἶχε διδάξει, καί μάλιστα ἦσαν καί πολλά!...». Να σχολιάσετε το πιο πάνω χωρίο με 120-140 λέξεις. Μονάδες 25

Δ. Να συγκρίνετε ως προς το περιεχόμενο το απόσπασμα που σας δόθηκε από το «Όνειρο στο κύμα» με το παρακάτω ποίημα του Κλείτου Κύρου, «Οπτική απάτη»: Μονάδες 20

Κατατρύχονταν¹ από μια μορφή γυναίκας
Την έβλεπε στον ύπνο του μ' υψωμένα
Χέρια να παραληρεί με θέρμη
Την έβλεπε κάθε πρωί να γνέφει
Στο απέναντι παράθυρο να χαμογελά
Μ' αστραπές στα μάτια και στα δόντια
Μες στο μισοσκότεινο δωμάτιο
Σύμβολο της άυλης παντοτινά γυναίκας
Έτσι νόμιζε τουλάχιστο δεν είχε διδαχθεί
Τους παράγοντες της οφθαλμαπάτης.

Όταν πια κατάλαβε είχε ξημερώσει
Σα να κύλησε μια ατελείωτη νύχτα
Κι ήταν μόνος πάλι και ξεφύλλιζε
Παλιές πολύ παλιές φωτογραφίες.

(Αλέξανδρος Αργυρίου (επιμ.), *Η ελληνική ποίηση. Ανθολογία -Γραμματολογία*, τόμος ΣΤ', [Αθήνα:] Εκδόσεις Σοκόλη [1985], σ. 288.)

1. Βασανιζόταν, υπέφερε, ταλαιπωρείτο.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ :

Α. Στο συγκεκριμένο διήγημα το θέμα της ταύτισης του αφηγητή και πρωταγωνιστή έχει απασχολήσει τους μελετητές και τους έχει διχάσει. Κάποιοι υποστηρίζουν ότι τα δύο πρόσωπα δεν ταυτίζονται και ότι η πρωτοπρόσωπη αφήγηση δεν αναφέρεται άμεσα στο συγγραφέα αλλά στο πρόσωπο – ρόλο που υποδύεται. Από την άλλη πλευρά όμως υπάρχουν πολλοί που υποστηρίζουν το αντίθετο. Ισχυρίζονται πως πέρα από την χρήση του α' ενικού προσώπου υπάρχουν και άλλα σημαντικά στοιχεία που βεβαιώνουν την αυτοβιογραφική βάση του κειμένου. Κατ' αρχήν η στάση ζωής που σκιαγραφείται μέσα στο κείμενο π.χ. «και όποσον διέφερε τό ίδιον τό όνειρόν τοῦ» , «διά τήν σωτηρίαν καί πολλά». Είναι γνωστή η λατρεία του Παπαδιαμάντη για τη ζωή στη φύση και η απέχθειά του για την κοσμική ζωή. Μάλιστα η περίοδος της παραμονής του στο αστικό περιβάλλον της Αθήνας τον είχε κάνει ακόμα πιο εσωστρεφής, δύστροπο και μοναχικό. Ύστερα ο τρόπος με τον οποίο περιγράφει το κορυφαίο γεγονός με μεγάλη λεπτομέρεια, απόλυτη καταγραφή των ψυχολογικών μεταπτώσεων και του κοριτσιού αλλά κυρίως από την άριστη γνώση της ψυχολογίας των προσώπων. Μάλιστα η περιγραφή του χώρου αποτελεί ένα ακόμα στοιχείο ήξερε καλά το γιאלό – το τμήμα της θάλασσας στο οποίο συνέβη το δραματικό περιστατικό αποτελεί για πολλούς χαρακτηριστικό Σκιαθίτικο περιβάλλον. «καί έσκεπτόμην εἰς βοήθειαν» «Δέν έπρεπε έπολλαπλασιάζοντο θαυμασίως»

Επίσης η θρησκευτικότητα ως βίωμα ζωής και ως καταλυτική δύναμη προσανατολισμού ταιριάζουν με τον άνθρωπο Παπαδιαμάντη «τάχα ή μοναδική...μοναχός», «τό σχοινίο τῆς παραβολῆς». Άλλωστε ταυτόσημες με τη ζωή του Παπαδιαμάντη – ιστορικά επιβεβαιωμένες – είναι και οι πληροφορίες για τις σπουδές του «κ' έγώ έμαθα.....ήτον επόμενον»

Τέλος οι απόψεις που αφορούν στη γυναίκα «Σπανίως.....όπως όλαι» συνάδουν με τη γενικότερη στάση του Παπαδιαμάντη απέναντι στο γυναικείο φύλο, που από κάποιους έχει χαρακτηριστεί μισογυνισμός.

B1.

- Εσωτερικός ομοδιηγητικός αφηγητής : (Κυρίως στο α' μέρος)
Καθώς υπάρχει α' πρόσωπη αφήγηση αφού ο πρωταγωνιστής συμμετέχει ενεργά στη δράση .
- Εξωτερικός ετεροδιηγητικός αφηγητής : Μόνο στα σημεία όπου περιγράφεται ο πολλαπλασιασμός του φόβου της κόρης «έπέτεινε τόν τρόμο της»
- Μηδενική εστίαση : Κυρίως στο β' μέρος (επίλογος) όπου ως ώριμος αφηγητής , απομακρυσμένος από το συμβάν κρίνει και κατακρίνει τα γεγονότα π.χ. «Άλλ' έγώ έπλήρωσα τά λύτραχάριν της». «Διά τήν σωτηρίαν.....καί πολλά»
- Αναδρομική αφήγηση : Ολόκληρο το κείμενο είναι μέσα σε εισαγωγικά και γραμμένο σε παραλθογοντικούς χρόνους.
- Προσήμανση : αποτελεί η έκφραση της ευχής για τη ζωή του κοριτσιού «ω! άς έζη καί άς ήτον εϋτυχής»
- Έλλειψη : με ελάχιστες λέξεις καλύπτει χρόνια σπουδών «κ' έγώ έμαθα.....ήτον επόμενον»
- Επιβράδυνση : στην περιγραφή «Δεν έπρεπε.....καί άνήλθον» Αυξάνει την ένταση και την αγωνία του αναγνώστη.
- Δραματικό απρόοπτο : Η εμφάνιση της βάρκας

B2. Όπως όλες οι περιγραφές του Παπαδιαμάντη έχει και αυτή ακρίβεια, λεπτομέρεια, εκφραστικότητα. Τίθεται στη μέση του δραματικού γεγονότος και αυξάνει την ένταση, την αγωνία του αναγνώστη. Ξεκινά από το απλό, τη λεπτομέρεια (ο τρόπος με τον οποίο ο βοσκός έπεσε στη θάλασσα) και καταλήγει με μία ανιούσα κλίμακα έντασης στη κορυφαία στιγμή. (τη σωτηρία της κόρης). Με αυτή τη λεπτομερή περιγραφή των δραματικών στιγμών της διάσωσης κορυφώνεται το δράμα. Ο βοσκός ξεπερνά τους δισταγμούς και τις αμφιταλαντεύσεις και ρίχνεται στο νερό για τη σωτηρία του κοριτσιού. Ξεπερνά και παραμερίζει όλους τους φόβους του (για την υπόληψή του, τον πειρασμό, την κατσίκα) και μέσα από τις ψυχολογικές μεταπτώσεις (ταραχή, συμπόνια, ταύτιση) οδηγείται στην ανακούφιση. Μ' αυτό τον τρόπο της στιγμής προς στιγμή περιγραφής ο αναγνώστης βιώνει τα ίδια συναισθήματα, συμπάσχει και τελικά οδηγείται στην ανακούφιση και την κάθαρση μαζί με τον πρωταγωνιστή.

Γ. Το θέμα του διηγήματος είναι το θεσπέσιο θέαμα του γυμνού κοριτσιού που κολυμπούσε στο φως του φεγγαριού. Όμως στο απόσπασμα αυτό που απασχολεί τον αφηγητή-πρωταγωνιστή είναι η επίδραση που είχε αυτό το γεγονός στη μετέπειτα ζωή του. Έγινε η αιτία της δυστυχίας του, του δυσάρεστου και καταθλιπτικού παρόντος του. Ο κόσμος στον οποίο εξαναγκάστηκε να ζήσει δεν είναι αυτός που μπορούσε να του εξασφαλίσει την ευτυχία. Για τον αφηγητή οι σπουδές και η ζωή στο αστικό περιβάλλον μακριά από την θρησκευτικότητα – το περιβάλλον του περιορισμού, των επιβλαβών γνώσεων, του ψεύδους, και της υποκρισίας – είναι το αποτέλεσμα, το τίμημα για την επιλογή σ' εκείνη την κορυφαία στιγμή της ζωής του. Θυσίασε την ελευθερία, την αγνότητα, την ευτυχία στο βωμό της σωτηρίας του κοριτσιού. Το απόσπασμα, θα έλεγε κανείς, αποτελεί ύμνο στην ποιμενική – φυσική ζωή και κατακεραυνώση της κοσμικής ζωής.

Δ. Ως προς το περιεχόμενο το ποίημά του Κλείτου Κύρου παρουσιάζει πολλές ομοιότητες με το Όνειρο στο Κύμα.

Καταρχήν και δύο περιγράφεται το προσωπικό βίωμα των πρωταγωνιστών από τη «γυναίκα». Και οι δύο υποφέρουν καθώς από μια περίοδο ευτυχίας ή μια στιγμή ευτυχίας τώρα βρίσκονται στην απόλυτη δυστυχία.

Καταλυτική η δύναμη αυτής της επιρροής και για τους δύο: Μια γυναίκα από το παρελθόν καθόρισε και συνεχίζει να καθορίζει το παρόν, ωθώντας τους στη μοναξιά, τη βασανιστική ανάμνηση και δυστυχία. Και οι δύο προστρέχουν στη μνήμη-παιχνίδι του ασυνειδήτου –για να απαλύνουν το παρόν. Ο Παπαδιαμάντης γράφει το «Όνειρο στο Κύμα» αναμοχλεύοντας και ξαναζώντας το παρελθόν. Ο ποιητής το ποίημα κοιτάζοντας τις παλιές φωτογραφίες.

Και στα δύο η περιγραφή του ιδανικού προτύπου γυναίκας είναι λυρική – ποιητική – βιωματική. Χωρίς σαφή εξωτερικά χαρακτηριστικά αλλά ιδωμένα με τα μάτια της φαντασίας και της ψυχής.

Και στα δύο η ώρα της βίωσης του πόνου είναι η νύχτα με το σκοτάδι και την καταλυτική δύναμη της δημιουργίας εξωπραγματικής ατμόσφαιρας.

Τέλος και στα δύο κυρίαρχο ρόλο έχει το Όνειρο. Καθαρό στο ποίημα συνυφασμένο και άρρηκτα δεμένο με την πραγματικότητα στο πεζό. Πρέπει δε, να σημειώσουμε πως και τα δύο χαρακτηρίζονται από συναισθηματική και γλυκόπικρη αίσθηση καθώς και οι δύο αφηγητές χαίρονται και πονούν από αυτή την «ιδανική γυναίκα».